

Arrest

nr. 75 413 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 oktober 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, waarbij hij zich beriep op de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

1.2. Deze aanvraag werd op 30 november 2010 onvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.3. Verzoeker werd op 12 april 2011 in kennis gesteld van deze beslissing, waarbij hem tevens een bevel gegeven werd het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 13.

1.4. Verzoeker diende op 3 mei 2011 opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

1.5. Deze aanvraag werd op 12 oktober 2011 onontvankelijk beoordeeld, bij gebreke aan buitengewone omstandigheden die een afwijking van de geijkte procedure voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf, rechtvaardigen. Deze beslissing werd verzoeker, naar eigen zeggen, op 23 november 2011 ter kennis gebracht. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.05.2011 werd ingediend door:

(E.M.S.) (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Wat betreft het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984: dit argument kan niet weerhouden worden aangezien opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984 slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel, De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Een verklaring van een derde, noch het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft voldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de relatie die betrokkene zou onderhouden met Mevrouw Nasri Naima; om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (dat betrokkene reeds 10 jaar in België zou verblijven, werkwillig is, Nederlands zou spreken, een vrienden-en kennissenkring heeft uitgebouwd, getuigenverklaringen voorlegt) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in

Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.
(...)

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van substantiële, hetzij op straffe op nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: *“De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de DVZ bij het uitoefenen van een regularisatie-onderzoek zorgvuldig en degelijk tewerk gaat. Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden. In casu oordeelt de DVZ het verzoek van verzoeker als onontvankelijk te moeten afwijzen. Klaarblijkelijk ziet de DVZ nergens buitengewone omstandigheden noch schendingen van humanitaire verdragsregels. Nochtans zou een langdurig verblijf - in casu meer dan 10 jaar - op zich reeds als buitengewone omstandigheid dienen weerhouden te worden. Als buitengewone omstandigheden worden beschouwd de omstandigheden die een verplichte terugkeer naar het thuisland bijzonder moeilijk maken en die een ernstig en onherstelbaar nadeel berokkenen. In hoofde van verzoeker zijn de buitengewone omstandigheden dan ook legio en overduidelijk aanwezig, te weten: verzoeker zou verplicht worden in volstrekte armoede te leven, aangezien hij in zijn thuisland geen goederen/bezittingen heeft noch welkdanige vorm van onderdak. Nagenoeg de ganse familie naar Europa is geëmigreerd; voor het overige heeft hij ingevolge zijn langdurig verblijf alhier alle contact met overige familie en vrienden in het thuisland verloren; Verzoeker zou onmiddellijk een einde zien komen aan zijn maatschappelijke inburgering, aan het sociaal weefsel dat hij onder de autochtone en allochtone Belgische bevolking heeft weten op te bouwen; de vele sociale, affectieve en emotionele banden met de gemeenschap zouden zonder meer verbroken worden, niet in het minst zijn hechte relatie met mevrouw Naima NASRI; zijn verregaande integratie (niet allen via de kontakten met de bevolking doch ook via de gevolgde scholing) en zijn toekomstperspectieven o.m. op een behoorlijke tewerkstelling (die reëel en realistisch is) komen op de helling te staan; Al deze redenen maken cumulatief en elk op zich buitengewone omstandigheden uit in de zin van artikel 9bis, die de goedkeuring van zo'n regularisatieverzoek rechtvaardigen.*

DVZ is van oordeel dat geen enkel internationaalrechtelijke verdragsregel (noch artikel 1 Verdrag New York, noch artt. 3 en 8 EVRM) geschonden zouden worden door de beslissing tot weigering regularisatie gepaard gaande met de uitwijzingsbeslissing. De stelling/insinuering van DVZ dat verzoeker op een zeer korte tijd een verblijfsaanvraag in zijn herkomstland kan afwachten, snijdt geen hout en is manifest in strijd met de dagdagelijkse realiteit.

De DVZ bezondigt zich aldus zonder meer aan een uitermate rudimentaire, zelfs stereotype overweging (van een motivering kan de facto geen sprake zijn). Immers is het nochtans uit de enorme discrepantie tussen het beoogde doel van de weigeringsbeslissing en de zéér zware en ernstige nadelige gevolgen, die deze beslissing teweeg brengen, dat juist de schending van voornoemde verdragsregels zich voordoet. Zulk een de facto gedwongen scheiding van verzoeker met al zijn dierbaren — levenspartner, directe familieleden alsook zijn vrienden en kennissen door de jaren heen alhier opgebouwd — zal zonder meer een aanzienlijke morele en psychische teneerschieting zijn, die wél degelijk kan en mag gezien worden als een inhumane, beledigende en vernederende behandeling door een overheidsdienst. Evenmin werden de uit het verblijf voortvloeiende integratie en het opbouwen van het sociale leven in het Rijk ook maar aan enig onderzoek onderworpen; deze werden zelfs niet behandeld. Nochtans stelt DVZ zelf dat de elementen mbt de integratie het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9 Vr.W. - evenwel gaat zij hiertoe niet over. Uiteraard strookt dit niet met de motiveringsplicht van de DVZ, dat voor elke aanvraag opnieuw een afzonderlijke, geïndividualiseerde beslissing dient te treffen en niet bij wijze van quasi voorgeprogrammeerde beslissingen met een

eenvoudige verwijzing naar voorgaande procedures. In casu werd niet ernstig onderzocht wat de mogelijke nadelen zijn/kunnen zijn waaraan verzoeker blootgesteld wordt indien hij wegens het uitblijven van een regularisatie zou dienen teruggeleid te worden. De DVZ heeft evenmin onderzocht minstens hieromtrent niet gemotiveerd — welke impact het verblijf van verzoeker in het Rijk tot gevolg heeft gehad; welke bijzondere én verdedigbare/aanvaardbare banden met België hieruit voortgevloeid zijn. Dit argument van integratie en opgebouwd sociale leven houdt impliciet een beroep in op de bescherming van het privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Dat begrip "privéleven" dient veel ruimer geïnterpreteerd te worden dan het recht op een familie- en gezinsleven en vereist geen hechte band/intieme relatie tussen de personen die er zich op beroepen. Zelfs het EHRM heeft herhaaldelijk aanvaard dat het hebben van sociale kontakten met anderen onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM kan ressorteren (EHRM, 25.09.200 1, PG en JH/ Ver. Koninkrijk; EHRM, 24.04.1996, Boughanemi/Frankrijk). Gelet op deze onvervreembare mensenrechten en deze rechtspraak is duidelijk dat DVZ de facto enkel maar bij toepassing van liet 2 lid artikel 8 EVRM tot een negatieve beslissing had kunnen komen verwijzend naar enige, welkdanige reden dan ook waarom liet recht op bescherming van het privéleven in onze democratische samenleving in casu noodzakelijk zou zijn geweest in het belang van de nationale veiligheid, de openbare orde, het economisch welzijn van het land. Deze belangenafweging is nergens te bespeuren in de bestreden beslissing. Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, die rust op de DVZ, met de voeten werd getreden”.

2.3. Verzoekers kritiek komt er in essentie op neer dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zouden in zijn hoofde die de ontvankelijkheid van de aanvraag zouden rechtvaardigen.

2.4. De aanvraag van verzoeker van 3 mei 2011 in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd aan een grondig onderzoek onderworpen en op 12 oktober 2011 werd tot de onontvankelijkheid besloten. De thans bestreden beslissing werd uitvoerig en duidelijk gemotiveerd: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.”*

2.5. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent. Verzoeker voert bovendien uitdrukkelijk de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.6. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling dient gedragen te worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens feitelijk juist en draagkrachtig zijn, in die zin dat zij de bestreden beslissing kunnen schragen.

2.7. Uit de eenvoudige lezing van de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het bestuur wel degelijk de motieven weergeeft op basis van dewelke de bestreden beslissing genomen werd. Het bestuur bespreekt naast de wettelijke basis van de bestreden beslissing tevens de feitelijke elementen die er aan ten grondslag liggen. De elementen die door verzoeker werden aangehaald in zijn aanvraag van 3 mei 2011 worden onderzocht, gewogen en besproken. Verzoeker betwist overigens niet dat deze feiten foutief of niet correct gekwalificeerd zijn. De motieven zijn in staat om de bestreden beslissing naar recht en rede te ondersteunen, zodoende werd het materiële motiveringsbeginsel gerespecteerd bij het nemen van de bestreden beslissing.

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland (...) Wat betreft het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering (...) Wat de vermeende schending van art. 3 van het E.V.R.M. (...). Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM (...) Wat betreft de relatie die betrokkene zou onderhouden met (...) Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient (...) De elementen van integratie (...) Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat (...)

Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum."

2.8. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven (...)"

2.9. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het bestuur heeft geoordeeld dat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorhanden zijn. Verzoekers betoog als zou zijn jarenlang verblijf in het Rijk, op zich, al een buitengewone omstandigheid uitmaken, wordt door het bestuur niet gevolgd. Verzoeker vermag dan ook niet te verwachten dat hij na een binnenkomst in het Rijk met een visum dat geldig is voor 45 dagen, na het verlopen hiervan jarenlang illegaal in het Rijk kan verblijven en hier dan later zonder meer rechten uit kan putten. Bovendien dient er op gewezen te worden dat verzoeker reeds een aanvraag deed in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de inmiddels vernietigde instructie van 19 juli 2009, om, bij wijze van deze uitzonderingsregeling, alsnog geregulariseerd te worden. Het verzoek van 12 oktober 2009 werd afgewezen op 30 november 2010 onder de vermelding: 'ontvankelijk maar ongegrond'. Toen kreeg verzoeker reeds het bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Verzoeker verkoos echter om zonder geldige verblijfstitel in het Rijk te blijven.

2.10. Het komt toe aan het bestuur om uit te maken of de door verzoeker aangevoerde elementen 'buitengewone omstandigheden' uitmaken in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of niet. Het bestuur beschikt hierbij over een zekere appreciatiebevoegdheid, dewelke zij ontleent aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad kan deze beoordeling slechts vernietigen indien vastgesteld wordt dat deze beoordeling zou gebaseerd zijn op een onjuiste feitenvinding of indien zij kennelijk onredelijk van aard zou zijn. Uit nazicht blijkt vooreerst dat de feitelijke gegevens vermeld in de motieven van de bestreden beslissing stroken met het de gegevens van het administratief dossier. Daarenboven betwist verzoeker de feiten niet.

2.11. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. Gelet op de al de voorgaande vaststellingen komt de bestreden beslissing in casu als kennelijk redelijk voor.

2.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat het bestuur geen rekening zou gehouden hebben met de elementen die hij aangereikt heeft in zijn aanvraag, noch met de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden. Al evenmin betwist verzoeker de feiten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

2.13. Hoewel verzoeker de schending van de artikelen 3 en 8 van het E.V.R.M. dan wel even niet expliciet nominatief opwerpt bij de aanhef van zijn enig middel, zoals hij dat wel doet voor de reeds besproken onderdelen van het enig middel, begrijpt de Raad evenwel uit de lezing van het verzoekschrift dat verzoeker de schending van deze artikelen aanvoert.

2.14. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het E.V.R.M., bepaalt dit artikel als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie."

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.15. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.16. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.17. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing

van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.18. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.19. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.20. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker het Rijk binnenkwam in 2001 met een visum geldig voor 45 dagen, afgeleverd om één reis te maken naar België en terug. Verzoeker verkoos evenwel om het Rijk na het verstrijken van zijn visum niet te verlaten en verbleef zodoende sinds dan illegaal in het Rijk. Pas op 12 oktober 2009 duikt verzoeker dan terug op voor de Belgische autoriteiten. Op die dag dient hij immers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de instructie van 19 juli 2009. Deze aanvraag werd echter negatief beantwoord en verzoeker kreeg op 12 april 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker vocht dit bevel niet aan. Op 3 mei 2011 diende verzoeker opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 12 oktober 2011 kreeg verzoeker een negatief antwoord, met name de voorliggende bestreden beslissing. Verzoeker kreeg hierbij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.21. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

2.22. In casu refereert verzoeker naar zijn in België verblijvende broers. Verzoekers betoog dienaangaande is summier, verzoeker vermeldt slechts in zijn inventaris dat hij de geboorteaktes van zijn broers bijvoegt. Verzoeker meent dat hieruit afgeleid kan worden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Zo ook voor de relatie tussen meerderjarige broers.

2.23. Het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) kan gelden als voorbeeld om aan te tonen dat niet alle familiale relaties, zomaar zonder meer, als het ware pro forma, vallen onder de toepassing van artikel 8 van het E.V.R.M. In vornoemd arrest stelt het EHRM bijvoorbeeld dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

2.24. Zo dient ook aangenomen te worden dat de band tussen meerderjarige broers of zussen niet zonder meer onder de toepassing van artikel 8 van het E.V.R.M. valt. Er dient aangetoond te worden dat de familiale band die aangehaald wordt om de bescherming van artikel 8 te genieten, werkelijk bestaat en dus een reële band uitmaakt en dat in deze relatie een zekere mate van afhankelijkheid bestaat. Deze afhankelijkheid kan van financiële, zorgende of enige andere aard zijn maar dient evenwel aangetoond te worden door de verzoekende partij. De verzoekende partij dient dus alle nuttige

indicaties dienaangaande aan te brengen, wil zij van de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M. kunnen genieten.

2.25. Om te beoordelen of er in casu sprake is van een gezinsleven dient aldus te worden nagegaan of er nog banden waren tussen de verzoeker en zijn broers. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in 2001 in België aankwam. Bij het indienen van zijn visumaanvraag in Marokko gaf verzoeker het adres van zijn broer B. E.M. in België op en stond deze indertijd in voor de tenlasteneming.

2.26. Voorts brengt verzoeker echter geen bijkomende stukken of bewijzen bij die een bepaalde band van afhankelijk van zijn broer of broers zouden kunnen aantonen. Verzoeker beperkt zich dan ook tot de loutere vermelding dat zijn broer(s) in België verblijven en voegt hun geboorteaktes bij. Zodoende kan besloten worden dat verzoeker en zijn broer, gelet op de meerderjarigheid van verzoeker en diens broer(s) en de afwezigheid van een speciale band van afhankelijkheid tussen elkaar, minstens van enig begin van bewijs ter staving daartoe, dat het bestaan van een 'gezinsleven', in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M, niet is aangetoond. De Raad beklemtoont nogmaals dat verzoeker geen bijkomende informatie noch bewijstukken bijbrengt over de band met zijn broer of broers, die van die aard zouden zijn, dat zij een andersluidend oordeel zouden verantwoorden.

2.27. Wat betreft de relatie die verzoeker zou onderhouden met Mevrouw N.M. geldt dat deze relatie onder de gewone sociale relaties valt nu verzoeker noch een huwelijksakte, noch een bewijs van wettelijke samenwoning bijbrengt. Verzoeker onderhoudt, vanuit juridisch oogpunt, dan ook gewoon een feitelijke relatie met mevrouw N.M. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient verzoeker evenwel te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de vreemdelingenwet. Gewone sociale relaties, niet vergezeld van speciale omstandigheden dewelke behoorlijk gestaafd worden, vallen in principe dan ook niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

2.28. Wanneer er geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het E.V.R.M. kan vastgesteld worden dringt er zich dan ook geen beoordeling, zoals vervat in artikel 8, 2de lid van het E.V.R.M., op. Een schending van artikel 8 van het E.V.R.M. wordt niet aangetoond.

2.29. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 3 van het E.V.R.M. geldt dit artikel bepaald dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

2.30. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.31. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005,

Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

2.32. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

2.33. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.34. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift uiterst summier dat *“hij zou worden verplicht in volstrekte armoede te leven, aangezien hij in zijn thuisland geen goederen/bezittingen heeft noch welkdanige vorm van onderdak”*. Tevens stelt verzoeker dat *“hij zal gescheiden worden van zijn levenspartner, zijn broers en zijn vrienden, die hij door de jaren heen heeft leren kennen, deze scheiding zou voor verzoeker een aanzienlijke morele en psychische teneerslag zijn, die volgens verzoeker kan en mag gezien worden als een inhumane, beledigende en vernederende behandeling door een overheidsdienst”*.

2.35. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het E.V.R.M. niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel «in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn», kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

2.36. Verzoeker brengt geen enkel begin van bewijs bij dat hij in Marokko een zeker gevaar zou lopen een behandeling in de zin van artikel 3 van het E.V.R.M. te ondergaan. Verzoeker laat na ook maar enig stuk bij te brengen dat zou kunnen wijzen op een dergelijk risico. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen minstens staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS, 8 oktober 2003, nr. 123.977). Bovendien betekent de bestreden beslissing dat verzoeker geenszins verplicht dient terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.). Een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. ligt niet voor.

2.37. De Raad besluit met de vaststelling dat het niet is omdat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de motieven van de bestreden beslissing dat de voorgehouden wetsbepalingen en rechtsbeginsels geschonden zouden zijn. Verzoeker maakt alleszins op geen enkele concrete manier aannemelijk als zouden de motieven van de bestreden beslissing de voorgehouden rechtsregels schenden.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC